

og tænke paa Rone og Børn, naar disse ikke ere forsørge. Og naar der staa „kan“, kjender jeg saa meget til vore Fiskere og Rysibeboere, at de ville sige: „Det er noget Nonsens, det betyder ikke Noget, for det kan blive dertil, at man kun giver dem Lidt af Naade.“ Det er dette, der har været Hovedsagen for mig. At det er en eneste Bestemmelse og et nyt Princip, man indfører, vil jeg ikke bestrebe, men jeg vil lægge det høie Thing den ærede Ministers Ord paa Sinde ved denne Sags 1ste Behandling, at det, der her er Tale om, er Præstationer til Staten, som ikke kunne betales, og jeg finder ikke noget Middel til at faae Folk til at udføre det saaledes, at saavel vor egen Stats som den hele Omverdens Interesse altid er varetaget, uden naar disse Folk med Rolighed kunne sige: „Vore Roner og Børn har Staten paataget sig at forsørge“. Derfor har jeg holdt paa, at der ikke skal staa „kan“, men „skal“. — I finansiell Henseende tror jeg, at denne Bestemmelse kun har meget lidt at betyde, thi det er jo saaledes med disse Folk, at de kun yderst sjelden forulykke ved Forsøgene paa at redde Skibbrudne — jeg kjender idetmindste ikke noget Exempel derpaa fra de senere Aar — thi de forstaa saa mesterlig at manøvrere deres Baade, at et Ulykkestilsælde kun meget undtagelsesvis indtraffer. Men det er dog saa, at det kan ske — det vide vi Alle — og naar dette „kan“ blev staaende, kunde det foraarsage, at disse Folk, naar det saa næsten umuligt ud at gaa ud for at frelse Skibbrudne, tænkte som saa: „Hvis vi nu døde! Vi have jo ogsaa Forpligtelser overfor Rone og Børn. Vi blive i Land.“ Som sagt, dette har været Grunden for mig til at holde paa det Ord „skal“, og jeg har kunnet gjøre det saa meget roligere, som vi her have Ministeren paa vor Side. Jeg haaber nu ikke, at det høie Thing for den Sags Skyld skal lægge Lovforslaget saadanne Hindringer i Veien, at det ikke blev oversendt til det andet Thing.

Udsig: Jeg vil kun bemærke, at det forekommer mig en noget besynderlig Tanke den, at fordi det hedder sig, at Ministeriet kan bevilge en Understøttelse, naar det finder, at der dertil har været Anledning, skalde man slutte, at i Almindelighed vilde denne Understøttelse blive Bekommende negtet, eller den vilde blive indskrænket saa meget som muligt. Lad os dog erindre en Ting, nemlig at oerhovedet det at have Pensionsberettigelse er noget forholdsvis Nyt heri Landet. Først i 1850 blev en saadan Pensionsberettigelse indført. Tidligere var det Noget, som var overladt til Administrationen i hvert enkelt Tilfælde at undersøge, hvorvidt en Pension skalde gives eller ikke, men ikke bestomindre har dog i den Tid Ingen af dem,

som pleiede at faae Pension, næret nogen Tvivl om, at en saadan vilde blive dem indrømmet. Der er Ingen af dem, som sølte sig fat ned, fordi der skalde gaa en administrativ Undersøgelse forud. Det, som forekommer mig høist besynderligt, er dette at give rent private Folk, som ikke staa i nogenformhelt tjenstlig Forbindelse med Staten, en ubetinget Ret under visse Omstændigheder, som ikke kunne karakteriseres anderledes, end at det er Handlinger, som ere foretagne i menneskeljærlig Hensigt, til at faae en Understøttelse, en Ret, som kan sættes igjennem ved Domstolene. Det er, forekommer det mig, noget saa Nyt og saa Unaturligt, at jeg ikke synes, det kan ret vel forsvares, selv om man indrømmer, at det kommer frem ved en Leilighed, hvor vi jo Alle vilde være enige om, at der i de allerfleste Tilfælde ikke vil være nogen Tvivl om, at en saadan Hjælp bør ydes den Bekommende. Det maa jo derhos erindres, at den Hjælp, som skal ydes, selv om der bliver sat „kan“, jo ingenlunde vil være nogen ubetydelig Hjælp, det vil jo være akkurat samme Hjælp som den, der skalde ydes de fast ansatte Redningsmænd. Det vil jo af en saadan forandret Affattelse ingenlunde følge, at Administrationen kunde nedsette Hjælpen efter Omstændighederne; der staa jo udtrykkelig, at det skalde ske under de samme Betingelser og paa samme Maade som efter § 2; i den Henseende har jeg ikke tænkt mig, at der skalde gjøres nogen Forandring. Som sagt, det skalde glæde mig, om det meget ærede Udvalg vilde tage denne Sag under fornøjet Overveielse inden Sagens 3die Behandling.

Da Ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Ændringsforslag af Udvalget:

Lovforslaget affattes saaledes:

„Lov,

indeholdende

Forandringer i og Tillæg til Lovene om Redningsvæsenet af 26de Marts 1852 og 4de Marts 1857.

§ 1.

Paa hvert af efternævnte Steber bliver der at oprette en med Raketafapparat forsynet Redningsstation, nemlig ved: